

I det samme blev der banket, og hans Vært, den gamle Skomager, stak Hovedet ind.

„Er De visibel? ... Her er en Herre!“

En fremmed Mand traadte ind og hilste. Det var Johannes Gaardbo. Mads Vestrup genkendte ham, endnu før den anden havde nævnet sit Navn. Blodet steg ham til Hovedet, og han stirrede paa den unge Præst med glubsk Mine.

„Jeg veed ikke, om De husker, at vi engang tidligere har truffet hinanden?“ begyndte Johannes Gaardbo. „Det var i Sommer ved Mødet i Strige Skov.“

„Jeg har ikke glemmt det.“

„Rimeligvis forundrer det Dem saa at se mig her?“

„Det gør det, ja!“

„Det forstaar jeg godt. Men jeg var bleven vildledt af nogle Bladnotitser om Dem. Derfor vilde jeg nægte Dem Ordet. Jeg indser nu min Fejltagelse, og jeg har følt Trang til at tilstaa for Dem, at jeg gjorde Dem Uret. Vil De unde mig en Samtale, Pastor Vestrup?“

Det var første Gang siden sin Forjagelse fra Favsing Præstegaard, at Mads Vestrup var alene med en af sine forhenværende Embedsbrødre, og han havde Møje med at tæmme sit Sind. Trods Johannes Gaardbos aabenhjertige Tilstaaelse vedblev hans Holdning at være lige afvisende.

„Hvad ønsker De mere at sige mig?“ spurgte han, da de var kommen tilsæde.

Johannes Gaardbo gav sig til at tale om Guds Menighed, der var vaagnet af sin lange Dvale og gik en stor og herlig Paasketid imøde. Det galdt nu blot om at staa Skulder ved Skulder. Overalt i Landet lød Signalet til Samling. Navnlig gennem Ungdommen gik det samme Begejstringens Raab som i Korstogstiden: „Gud vil det!“

„Jeg deler ikke Deres lyse Syn paa Tilstandene indenfor Kirken,“ sagde Mads Vestrup, der over Brillekanten stjaalent havde iagttaget den unge Præst. „Men jeg ønsker ikke at gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal her. Det har jeg tilstrækkelig tydeligt udtalt mig om andre Steder.“